

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Christiani Mayer E Societate Iesv, Diarivm
Meditationvm, De Præcipvis Vitæ Christi mysteriis**

Mayer, Christian

Coloniæ Agrippinæ, 1635

2. De miserabili lapsu & misericordi reparatione. hominis hac parabola
mysticè repræsentata.
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60091](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60091)

O quoties perijsſes, niſi verus Samaritanus tantam tibi miſericordiam exhibuiſſet! Gratitude, amor, miſericordia erga afflictoſ proximof.

II. *De miſerabili lapſu, & miſericordi reparatione hominiſ hac parabola myſticè repræſentata.*

I. **H**omo deſcendens ab Ierufalem in Iericho, myſtico ſenſu, eſt homo in viſione & fruitione ſummæ pacis conditus, diuinâ gratia, virtutibus infuſis ditatus, & originali iuſticia ornatus; deſcendens per peccatum aſtu dæmonis liberè perpetratum in Iericho, factus ſtultus, qui vt luna mutatur, & cum in honore eſſet, comparatus eſt iumentis inſipientibus: qui incidit in latrones ſeu dæmones; vt ovif errans in lupoſ; à quibus ſpoliatus omnibus cœleſtibus chariſmatis; inſuper conciſus vulneribus grauiffimis, quæ ſunt cæcitas intellectus, duritia voluntatiſ, pronitas ad malum, infirmitas ad bonum, cum innumeris inordinatiſ affectibus, deſiderijs & peccatiſ, quæ ex hiſce fontibus promanant: demùm ſemiuiuſ relictus, partim viuſ, ob viuacitatem ad malum.

Pſal. 48.

lum, partim mortuus, ob corporem ad bonum, vt meritò cum D. Iob lamentari posset: *Spoliauit me gloria mea, & Cap. 19. abstulit coronam de capite meo. destruxit me, & quasi euulsa arbori abstulit spem meam. Circumdedit me lanceis suis, conuulnerauit lumbos meos, effudit in terra viscera mea, conscidit me vulnere super vulnus.* *Cap. 16.*

O quanta illa abyssus humanæ miseriæ, in quam non solum primus homo cum totâ propagine sua per serpentem deceptus incidit, sed quiuis etiam peccator, quoties mortaliter peccat, temerè se præcipitat, quando ab Ierusalem in Iericho descendit, atque è cælo in cœnum, è paradiso in infernum præceps ruit. Quis ergo nõ horreat quoduis peccatum, quod est radix & fons omnium miseriarum, ignis vniuersa depascens, inundatio omnia deuastans, destructio totius hominis nihil in eo boni relinquens! Humilitas, contritio, horror peccati.

II. Hæc humanæ naturæ per peccatum corruptæ miseria & infirmitas tanta fuit, vt nec per antiqua sacrificia, quæ Sacerdos præteriens designat, nec *Heb. 7.* per legem nihil ad perfectum adducentem, quam Leuita transiens præfiguratur,

gurat, potuerit curari. nec æternum curata fuisset, nisi verus Samaritanus misericordia motus efficaciora remedia adhibuisset.

O quam admirabilis misericordia Saluatoris, ad plagas humani generis alienâ protoplasti, & cuiusvis peccatoris propriâ culpa sauciati curandas se demittentis! at quantò admirabilior modus ipse curationis! nam, vt lapsos in latronum infernalium manus eriperet, ipse in eorum potestatem tradi voluit; vt vulneribus eorum mederetur, vulnerari se permisit; vt semiuiuos in vita seruaret, mori non recusauit. Amor, gratitudo.

III. Modum porrò hunc curationis clarius nobis parabola ob oculos ponit. Nam instar Samaritani Filius Dei iter secus hominem saucium fecit, quando è cælo in terram venit: appropiauit eidem, cum eius naturam factus homo assumpsit; descendit de iumento, quando factus est obediens Patri; vsque ad mortem Crucis; alligauit vulnera eius, quando illis curandis pretium meritorum suorum applicauit: infudit oleum & vinum, quando ei oleum gratiæ, quod animam lenit & laxificat, contulit, & vinum doctri-

nae Evangelicae, quod vulneribus infusum mordet quidem, sed simul sanat, & à putredine liberat, eidem impertiuir: In stabulum duxit infirmum, seu in hospitium, & stabulario commendauit, quando eum Deo reconciliatum in Ecclesiam reduxit, & Sacerdoti porro curandum commisit: duos denarios protulit, quando scientiam & potestatem eidem ad perfecte infirmum persanandum impertiuir, promittens se soluturum in reditu, quod supererogarit, id est, promittens abundantem remunerationem laboris, in eodem plenius instruendo & curando impensi.

Quam benignè tibi quoque in latrones incidenti similem misericordiam misericordissimus Saluator exhibuit, non solum, quando originali labe infectum per baptismum abluir, sanauit, vitæ gratiæ restituit; sed quoties relapsum in quoduis grauius peccatum in gratiam recepit? Quam gratus ergò sis oportet illi, qui ex gratuita misericordia sic te respexit? quam feruens in simili misericordia proximi in dæmonum manus incidentibus exhibenda, amore eius, qui tam paratus est eos eruere de potestate tenebrarum,

Et transf-

rum, & transferre in Dei lumen & congruum? Gratitude, zelus peccatores conuertendi.

III. De tertio Apostolica vocationis munere, perficiendi.

Matt. 3. **N**on potest ciuitas abscondi super montem posita. Expende terrium precipuum munus vocati ad statum Apostolicum, esse omnes suae curae commissos perficere, seu ad insignem altissimae cum Deo vnionis, & voluntatis propriae cum diuina conformitatis gradum, verbo, exemplo, auxilio pro talentorum sibi concreditorum mensura promouere: quod vt assequatur, opus est, vt ipse instar ciuitatis supra montem positae, quae ab omnibus facile & videri & adiri queat, prius eximia cum Deo coniunctione, & cum diuino beneplacito consensione emineat, in exercitijs deuotionis, charitatis, zeli gloriae Dei & salutis animarum pie perfecteque frequentandis, omnibus praeluceat, & odore exemplaris conuersationis omnes ad se trahat. Quomodo enim alios igne perfecti amoris Dei & proximi accendet, nisi ipse eodem ardeat? quomodo alios